

чинъ съ Драгана. Отъ този день тѣ станаха нераздѣлни другари, защото нещастieto ги сблужи и ги направи приятели.

Веднажъ Радой попита Драгана:

— Щѣше ли да ме избавишъ, ако ме бѣ позналъ въ водата?

— На този въпросъ може да отговори само моето сърдце, а то развързва езика си само, когато прѣдъ него се яви нещастие, отговори Драганъ.

— Добрѣ не бѣше ти на моето мѣсто, каза съ въздишка Радой и цѣлуна другаря си по челото . . .

